

Besluit van houdende een tijdelijke voorziening ter implementatie van artikel 2, tweede lid, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PbEU, L 348) (Tijdelijk besluit uitzonderingen terugkeerrichtlijn) [ONTWERPTEKST ZOALS AANGEBODEN AAN DE AFDELING ADVISERING VAN DE RAAD VAN STATE]

Ontwerpbesluit

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel van 17 januari 2012, nr. 2012-0000026985, directie Constitutionele Zaken en Wetgeving, afdeling Wetgeving Bestuur en Immigratie;

Gelet op artikel 89 van de Grondwet;

De Afdeling advisering van de Raad van State gehoord (advies van ..., nr. ...);

Gezien van het nader rapport van Onze Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel van ..., nr. ..., directie Constitutionele Zaken en Wetgeving, afdeling Wetgeving Bestuur en Immigratie;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PbEU, L 348) is niet van toepassing op vreemdelingen:

- a. aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscore;
- b. aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 3 van de Vreemdelingenwet 2000 en die vervolgens geen rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van die wet hebben verkregen; of
- c. jegens wie een procedure van uitlevering als bedoeld in de Uitleveringswet loopt.

Artikel 2

1. Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.
2. Dit besluit vervalt op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, doch uiterlijk met ingang van 1 januari 2014.

Artikel 3

Dit besluit wordt aangehaald als: Tijdelijk besluit uitzonderingen terugkeerrichtlijn.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,

NOTA VAN TOELICHTING

Inleiding

Op 24 december 2008 is Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn) gepubliceerd in het Publicatieblad (PbEU, L 348). De implementatie van de richtlijn heeft plaatsgevonden door middel van de wet van 15 december 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 (Stb. 2011, 663), die met ingang van 31 december 2011 in werking is getreden.

Op grond van artikel 2, eerste lid, van de richtlijn is deze van toepassing op onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven. Op grond van artikel 2, tweede lid, van de richtlijn kunnen de lidstaten besluiten de richtlijn niet toe passen op de volgende categorieën vreemdelingen:

- a. onderdanen van derde landen aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscore (hierna: SGC), of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden over land, over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat, en die vervolgens geen vergunning of recht hebben verkregen om in die lidstaat te verblijven;
- b. onderdanen van derde landen die verplicht zijn tot terugkeer als strafrechtelijke sanctie of als gevolg van een strafrechtelijke sanctie overeenkomstig de nationale wetgeving, of jegens wie een uitleveringsprocedure loopt.

In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn¹ heeft de regering aangekondigd gebruik te maken van de mogelijkheid de richtlijn niet toe te passen op vreemdelingen aan wie de toegang is geweigerd, met uitzondering van de maximale duur van de termijnen voor de vrijheidsbeperkende en vrijheidontnemende maatregelen. Indien voor deze categorie geen gebruik zou worden gemaakt van de door de terugkeerrichtlijn toegestane uitzondering heeft dat tot gevolg dat grensdetentie wordt bemoeilijkt, enerzijds omdat daaraan ook in geval van weigering van de toegang een uitdrukkelijk inreisverbod vooraf moet gaan², anderzijds omdat niet langer het enkele feit van weigering van de toegang aan de grens grond is voor grensdetentie, maar daarvoor nu ook zicht op uitzetting is vereist. Ook de plicht Nederland onmiddellijk te verlaten, zal moeilijker geëffectueerd kunnen worden. Er zal dan immers kunnen worden geprocedeerd tegen het vereiste terugkeerbesluit en dat zal voor de grensgeweigerde een prikkel vormen om meer rechtsmiddelen aan te wenden dan tot nu toe gebruikelijk. De bestuurslasten zullen toenemen doordat de werkbelasting van zowel de rechterlijke macht als de Immigratie- en Naturalisatiedienst zal toenemen, zonder dat tegenover deze kosten een duidelijk belang aan de zijde van de vreemdeling staat dat niet al door andere procedures op basis van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw2000) of de SGC wordt gewaarborgd. Daarnaast is besloten gebruik te maken van de mogelijkheid de richtlijn niet toe te passen op vreemdelingen jegens wie een uitleveringsprocedure loopt. Daarop is en blijft de Uitleveringswet van toepassing.

De regering ging ervan uit dat de keuze van de formele wetgever om de richtlijn niet toe te passen op de categorieën vreemdelingen, bedoeld in artikel 2, tweede lid, van de richtlijn, impliciet besloten lag in de systematiek van de Vw2000 en de totstandkomingsgeschiedenis van de wet van 15 december 2011. Immers, de artikelen 5 en 6 van de Vw2000 zijn niet gewijzigd en ook overigens zijn geen wijzigingen aangebracht in hoofdstuk 2 van de Vw2000 met het oog de implementatie van de richtlijn, en bovendien is aan artikel 59 Vw2000 een zevende lid toegevoegd waarin de maximumtermijnen voor vreemdelingenbewaring van overeenkomstige toepassing werden verklaard op de grensdetentie, bedoeld in artikel 6 Vw2000. Deze laatste bepaling zou niet nodig zijn geweest als de regering beoogd had de richtlijn op de grensgeweigerden van toepassing te laten zijn.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft in haar uitspraak van 8 november 2011 (zaaknummer 201101573/1/V3) evenwel geoordeeld dat voor de implementatie van de in artikel 2, tweede lid, van de richtlijn gegeven keuzemogelijkheid een dwingend normatief kader is vereist, dat voor particulieren duidelijk is. De Afdeling bestuursrechtspraak heeft daarbij overwogen dat gebruikmaking van een daartoe strekkende algemene maatregel van bestuur om de gemaakte keuze vast te leggen, toelaatbaar is als tijdelijke overgangsmaatregel, vooruitlopend op een formele wet waarin tot uitdrukking wordt gebracht dat de in voormeld artikel onderdeel bedoelde categorieën van vreemdelingen zijn uitgesloten van de in de richtlijn voorziene rechten van illegaal op het grondgebied van de lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

Om de volgens de Afdeling bestuursrechtspraak bestaande onduidelijkheid over de door de formele wetgever gemaakte keuze te ondervangen, is alsnog een afzonderlijke formele wet waarbij bedoelde

¹ Kamerstukken II 32 420, 2009/10, nr. 3, blz. 6 en 7.

² ABRvS 9 december 2011, zaaknr. 201101820/1/V3.

keuze expliciet zal worden vastgelegd, in voorbereiding genomen. Dit besluit dient als tijdelijke overgangsmaatregel zoals bedoeld door de Afdeling bestuursrechtspraak en geeft invulling aan de bevoegdheid van Nederland, bedoeld in artikel 2 van de richtlijn, totdat zal zijn voorzien in een regeling ter zake op het niveau van een wet in formele zin.

In dit besluit wordt geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid onderdanen van derde landen die verplicht zijn tot terugkeer als strafrechtelijke sanctie of als gevolg van een strafrechtelijke sanctie overeenkomstig de nationale wetgeving, uit te zonderen van toepassing van de richtlijn. In het Nederlandse systeem wordt immers geen onderscheid gemaakt tussen de verplichte terugkeer van vreemdelingen met een criminele achtergrond en van vreemdelingen zonder een dergelijke achtergrond.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de richtlijn niet van toepassing op burgers van de Europese Unie en hun familieleden die onder het vrij verkeer van personen vallen. Uit dien hoofde is ook dit besluit niet op hen van toepassing.

Grensgeweigerden

De belangrijkste categorie onderdanen van derde landen die op grond van dit besluit zijn uitgezonderd van de werking van de richtlijn, zijn de grensgeweigerden op grond van artikel 13 SGC, respectievelijk artikel 3 Vw2000.

Op grond van artikel 13, eerste lid, SGC wordt aan een onderdaan van een derde land, indien hij niet aan alle in artikel 5, eerste lid, SGC vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 5, vierde lid, SGC genoemde categorieën behoort, de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat evenwel de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum van langere duur onverlet (tweede volzin van artikel 13, eerste lid, SGC).

Artikel 5, eerste lid, SGC bevat de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden.

Op grond van artikel 13, vierde lid, SGC zien de grenswachters, indien een onderdaan van een derde land de toegang wordt geweigerd, erop toe dat die persoon het grondgebied van de betrokken lidstaat niet betreedt. De vreemdeling verlaat derhalve niet het betrokken haven- of luchthaventerrein, dat in zijn geheel wordt beschouwd als doorlaatpost. Daarom worden vreemdelingen aan wie de toegang overeenkomstig artikel 13 SGC is geweigerd, voor de toepassing van de SGC geacht de buitengrens nog niet te hebben overschreden en derhalve het grondgebied van de lidstaat nog niet te hebben betreden. Een vreemdeling aan wie de toegang overeenkomstig artikel 13 SGC is geweigerd, kan dan ook geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben of krijgen zolang de toegang geweigerd blijft.

Strikt genomen leidt het bovenstaande tot de conclusie dat vreemdelingen aan wie de toegang overeenkomstig artikel 13 SGC is geweigerd, reeds op grond van artikel 2, eerste lid, van de richtlijn niet onder de werking van de richtlijn vallen. Zij verblijven in vreemdelingrechtelijke zin immers niet op het grondgebied van de lidstaat (vergelijk artikel 13, vierde lid, SGC). Omdat de richtlijn deze categorie echter expliciet noemt als categorie die kan worden uitgezonderd van de toepassing van de richtlijn, is zij ter voorkoming van misverstanden ook in dit besluit opgenomen.

Artikel 3, eerste lid, Vw2000 bevat een grondslag om vreemdelingen, indien is voldaan aan de daar genoemde voorwaarden, de toegang tot Nederland te weigeren. Weigering van de toegang op grond van artikel 3 Vw2000 is uitsluitend mogelijk in andere dan de in de SGC geregelde gevallen, en betreft in het bijzonder gemeenschapsonderdanen, vreemdelingen die toegang wensen wegens verblijf voor een periode langer dan drie maanden per periode van zes maanden en vreemdelingen die op of nabij een grensdoorlaatpost internationale bescherming vragen (asielzoekers).

De weigering van de toegang overeenkomstig artikel 3 Vw2000 moet juridisch anders worden gekwalificeerd dan de weigering van de toegang overeenkomstig artikel 13 SGC. Het weigeren van de toegang overeenkomstig artikel 3 Vw2000 ziet – in de terminologie van de richtlijn – op vreemdelingen *‘die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden over land, over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat’* (artikel 2, tweede lid, onder a, van de richtlijn)³. Een vreemdeling aan wie overeenkomstig artikel 3 Vw2000 de toegang wordt geweigerd, wordt derhalve geacht de buitengrens overschreden te hebben en bevindt zich daarmee niet alleen feitelijk, maar ook in vreemdelingrechtelijke zin op Nederlands grondgebied. De toegangsweigering ziet dus feitelijk op de *verdere* toegang tot Nederland.

Anders dan een vreemdeling aan wie de toegang overeenkomstig artikel 13 SGC is geweigerd, kan een vreemdeling aan wie de toegang overeenkomstig artikel 3 Vw2000 is geweigerd, wel rechtmatig verblijf hebben. Hij bevindt zich immers feitelijk en juridisch op Nederlands grondgebied, al is hem de verdere toegang tot dat grondgebied onttrokken. Rechtmatig verblijf kan in dit geval bijvoorbeeld

³ ABRvS 4 oktober 2011, JV 2011/489.

ontstaan doordat de vreemdeling op of nabij een grensdoorlaatpost aan een ambtenaar belast met de grensbewaking te kennen geeft internationale bescherming te wensen. Vanaf dat moment moet de vreemdeling worden aangemerkt als asielzoeker in de zin van de procedurerichtlijn⁴ en heeft hij rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder f, Vw2000 totdat in eerste aanleg op zijn asielverzoek is beslist.

In dit verband moet erop worden gewezen dat onderdanen van derde landen die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden van de buitengrens van een lidstaat, krachtens artikel 2, tweede lid, onder a, van de richtlijn alleen kunnen worden uitgezonderd van de toepassing van de richtlijn, indien zij vervolgens geen vergunning of recht hebben verkregen om in die lidstaat te verblijven. Aangezien asielzoekers aan wie op grond van artikel 3 Vw2000 de toegang tot Nederland wordt geweigerd, vervolgens rechtmatig verblijf krijgen totdat op hun aanvraag is beslist, kunnen zij, nadat hun aanvraag is afgewezen en daarmee hun rechtmatig verblijf is geëindigd, niet worden uitgezonderd van de toepassing van de richtlijn⁵. Asielzoekers aan wie de toegang is geweigerd en wier aanvraag vervolgens is afgewezen, vallen dus altijd onder de werkingssfeer van de richtlijn. Zij worden door dit besluit niet geraakt.

Zelfstandige algemene maatregel van bestuur

Ingevolge artikel 21 van de Aanwijzingen voor de regelgeving wordt een zelfstandige algemene maatregel van bestuur op grond van artikel 89 van de Grondwet niet gebruikt voor het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften behoudens in uitzonderlijke situaties bij wijze van tijdelijke voorziening. Zoals in daarbij behorende toelichting is vermeld, is er naar huidige rechtsopvatting slechts in enige uitzonderlijke gevallen ruimte voor een dergelijk type regeling. De regering is van oordeel dat de onderhavige situatie een zelfstandige algemene maatregel van bestuur bij wijze van tijdelijke voorziening rechtvaardigt.

Met dit besluit wordt beoogd ten aanzien van personen aan wie de toegang is geweigerd en ten aanzien van personen jegens wie een uitleveringsprocedure loopt als bedoeld in de Uitleveringswet, de situatie te herstellen zoals die feitelijk bestond tot eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van 8 november 2011 en waarin het wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn geen verandering beoogde te brengen. Dit besluit doet derhalve geen afbreuk aan het primaat van de wetgever. Daarbij is van belang dat de aangehaalde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak is gegeven op een moment waarop de Tweede Kamer der Staten-Generaal het desbetreffende wetsvoorstel al had aanvaard, zodat een aanpassing van dat wetsvoorstel niet meer mogelijk was. Teneinde in afwachting van de totstandkoming van het vereiste normatief kader door middel van een wet in formele zin alvast een normatief kader te scheppen dat voor particulieren duidelijk is, is de onderhavige zelfstandige algemene maatregel van bestuur het aangewezen middel. De Vw2000, en in het bijzonder artikel 109, biedt in dit geval geen grondslag voor deze algemene maatregel van bestuur. Artikel 109, eerste lid, Vw2000 ziet uitsluitend op het bij algemene maatregel van bestuur buiten werking stellen van bepalingen van de wet. Daarvan is hier geen sprake. Bovendien is bij het toepassing geven aan de in artikel 2, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn gegeven keuzemogelijkheid geen sprake van de situatie waarop artikel 109, eerste lid, Vw ziet, te weten de situatie waarin in internationale regelgeving vervatte normen moeten worden omgezet in nationale regelgeving. Ten slotte heeft ook de Afdeling bestuursrechtspraak in deze situatie een tijdelijke algemene maatregel van bestuur vooruitlopend op een formele wet van dezelfde strekking, uitdrukkelijk toelaatbaar geacht.

Als het zo spoedig mogelijk in te dienen wetsvoorstel waarin artikel 2, tweede lid, van de richtlijn zal worden geïmplementeerd, in werking zal treden na door de Tweede en Eerste Kamer te zijn aanvaard, zal dit besluit op het tijdstip van inwerkingtreding van de wet vervallen (bij koninklijk besluit). Indien het wetsvoorstel door de Tweede of Eerste Kamer zou worden verworpen of indien het wetsvoorstel zou worden ingetrokken, zal het onderhavige besluit eveneens bij koninklijk besluit vervallen. Om het tijdelijk karakter van het besluit nog verder te waarborgen, is bepaald dat het besluit in ieder geval niet later dan met ingang van 1 januari 2014 zal vervallen.

De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,

⁴ Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

⁵ ABRvS 4 oktober 2011, JV 2011/489.

Advies Raad van State

No. W04.12.0018/I

's-Gravenhage, 8 februari 2012

Aan de Koningin

Bij Kabinetsmissive van 25 januari 2012, no. 12.000113, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij de Afdeling advisering van de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt het ontwerpbesluit houdende een tijdelijke voorziening ter implementatie van artikel 2, tweede lid, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PbEU, L 348) (Tijdelijk besluit uitzonderingen terugkeerrichtlijn), met nota van toelichting.

Het ontwerpbesluit strekt ertoe om bij wege van een algemeen verbindend voorschrift toepassing te geven aan de facultatieve bepaling in artikel 2, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn. De Afdeling advisering van de Raad van State onderschrijft de strekking van het ontwerpbesluit, maar maakt daarbij de volgende opmerkingen.

1. Zelfstandige algemene maatregel van bestuur

Het ontwerpbesluit betreft een zelfstandige algemene maatregel van bestuur. Zoals uit eerdere adviezen blijkt is de Raad van State van oordeel dat zelfstandige algemene maatregelen van bestuur slechts in bijzondere gevallen toelaatbaar zijn.¹

Met dit ontwerpbesluit wordt beoogd ten aanzien van personen aan wie de toegang is geweigerd en ten aanzien van personen jegens wie een uitleveringsprocedure loopt als bedoeld in de Uitleveringswet, de situatie te herstellen zoals die rechtens bestond tot het moment waarop de implementatietermijn van de Terugkeerrichtlijn is verstreken. Het betreft daarenboven een tijdelijke voorziening die niet op de Vreemdelingenwet 2000 gebaseerd kan worden, en welke zo spoedig mogelijk door een formeel-wettelijke regeling vervangen zal worden. Daar komt bij dat dit ontwerpbesluit geen betrekking heeft op door straffen te handhaven voorschriften en dat in dit ontwerpbesluit evenmin sprake is van beperking van grondrechten. Gelet daarop acht de Afdeling in deze situatie het gebruik van de zelfstandige algemene maatregel van bestuur toelaatbaar. Zij adviseert het ontwerpbesluit in verband met het voorgaande uitdrukkelijk te baseren op artikel 89, eerste lid, van de Grondwet.

De Afdeling is – in het licht van de terughoudendheid die de regering bij regeling bij zelfstandige algemene maatregel van bestuur heeft te betrachten – evenwel van oordeel dat in de toelichting een expliciete uiteenzetting inzake de betekenis van de gevolgen van het ontwerpbesluit voor de krachtens het Tijdelijk besluit uitgezonderde vreemdelingen vereist is. Daarbij is ten eerste van belang dat – zoals hiervoor reeds is opgemerkt – het ontwerpbesluit geen betrekking heeft op voorschriften die door straffen worden gehandhaafd. Ten tweede is het gevolg van het ontwerpbesluit enkel dat op de daarbij uitgezonderde groepen vreemdelingen alleen het ten aanzien van hen in de Vreemdelingenwet 2000 neergelegde regime,² onder meer met betrekking tot bepalingen over vrijheidsbeperkende en vrijheidsontnemende maatregelen, gehandhaafd wordt en ter zake de aanvullende eisen van de Terugkeerrichtlijn vanwege het invoeren van artikel 2, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn niet meer gelden.

De Afdeling adviseert de hiervoor genoemde punten uitdrukkelijk in de nota van toelichting aan de orde te stellen en de nota in die zin aan te vullen.

2. Voor een redactionele kanttekening verwijst de Afdeling naar de bij het advies behorende bijlage.

De Afdeling advisering van de Raad van State geeft U in overweging in dezen een besluit te nemen, nadat aan het vorenstaande aandacht zal zijn geschonken.

*De vice-president van de Raad van State,
J.P.H. Donner.*

¹ Vergelijk omtrent de vereiste terughoudendheid om in uitzonderlijke gevallen, met inachtneming van de vereisten die verder uit het constitutionele recht voortvloeien, tijdelijke regelingen bij zelfstandige algemene maatregel van bestuur vast te stellen onder meer het advies van de Raad van State van 17 december 2007 over het ontwerp-Tijdelijk besluit brugbanen herbeoordeelde (Bijvoegsel Stcrt. 11 maart 2008, nr. 50. Zie ook aanwijzing 21 van de Aanwijzingen voor de regelgeving.

² Zoals dat gold tot het moment waarop de implementatietermijn van de Terugkeerrichtlijn is verstreken.

**Bijlage bij het advies van de Afdeling advisering van de Raad van State betreffende
no. W04.12.0018/I met een redactionele kanttekening die de Afdeling in overweging geeft**

- Artikel 1, aanhef, herformuleren en daarin tot uitdrukking brengen dat Nederland gebruik maakt van de mogelijkheid die de richtlijn biedt om de verplichtingen uit de richtlijn niet te laten gelden ten aanzien van bepaalde groepen vreemdelingen. In artikel 1, aanhef, kan niet in zijn algemeenheid worden bepaald dat de richtlijn niet van toepassing is op de onder a, b en c genoemde groepen vreemdelingen.

Nader Rapport

14 februari 2012

Nr. 2012-0000082688

Constitutionele Zaken en Wetgeving

Aan de Koningin

Nader rapport inzake het ontwerp van een algemene maatregel van bestuur, houdende een tijdelijke voorziening ter implementatie van artikel 2, tweede lid, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PbEU, L 348) (Tijdelijk besluit uitzonderingen terugkeerrichtlijn)

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw kabinet van 25 januari 2012, nr. 12.000113, machtigde Uwe Majesteit de Afdeling advisering van de Raad van State haar advies inzake het bovenvermelde ontwerp van een algemene maatregel van bestuur rechtstreeks aan mij te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 8 februari 2012, nr. W04.12.0018/I, bied ik U hierbij aan.

1. Overeenkomstig het advies van de Afdeling is het ontwerpbesluit uitdrukkelijk gebaseerd op artikel 89, eerste lid, van de Grondwet. Tevens is de nota van toelichting aangevuld in de door de Afdeling geadviseerde zin.
2. De redactionele kanttekening is overgenomen.

Ik moge U hierbij het gewijzigde ontwerpbesluit en de gewijzigde nota van toelichting doen toekomen en U verzoeken overeenkomstig dit ontwerp te besluiten.

*De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
G.B.M. Leers.*